

[Bilgrav-Nielsen]

bejdskraft, og det befordrede en vis form for centralisering.

Der er ingen tvivl om, at postterminalen er det mest eklatante udtryk for centraliseringsforbandelser. Jeg er ikke et øjeblik i tvivl om, at man kunne have været lige så godt og måske endda betydelig bedre hjulpet med f.eks. 5-6 mindre postterminaler i Storkøbenhavnområdet.

Så kan man sige om det, at det er en slags bagklogskab. Ja, det er det måske, men så bør vi tage ved lære af den, når vi overvejer den fremtidige udvikling inden for disse væsener.

Når jeg i den seneste beretning – det er beretning af august 1980 om udviklingen i post- og telegrafvæsenet i perioden 1975–80 udformet af generaldirektør Poul Hansen – læser, hvilke fremtidsvisioner man gør sig om den nye tekniks vidunderlige virkninger for det danske samfund, så er jeg meget betænkelig. Jeg er ikke i tvivl om, at der også i fremtiden kommer ny teknik, som vi kan benytte os af, men jeg er heller ikke et øjeblik i tvivl om, at vi bør være parat til at sige nej, hvis vi ikke er sikker på den nye teknik, hvis vi ikke tror, at vi rent menneskeligt er i stand til at bruge den. Den tid må være forbi, hvor den ny teknik indføres, lige så snart den viser sig på markedet. Vi bør lære af dette her, og dér er jeg bange for beretningen fra generaldirektøren, men måske er der ingen grund til det, måske gør man sig også i generaldirektoratet i disse dage nogle overvejelser om disse fremtidige udviklingsproblemer.

Så har ministeren i dag givet os en opskrift på, hvordan regeringen og ministeren mener man kan komme ud af problemerne. Jeg skal ikke gøre mig til dommer over, om det er et godt forslag, man stiller, men jeg har svært ved at forestille mig, at andre fremgangsmåder kunne være mere anvendelige. Det, man frygter, er, at udvalgsarbejdet skal føre til, at problemet trækkes i langdrag, og når ministeren taler om, at udvalget skal være hurtigtarbejdende, at det hurtigt skal give et resultat, vil jeg gerne have lidt tal på det. Nu har mange jo talt med blødende hjerte om juleposten. Det skal jeg undlade, men jeg vil spørge ministeren, om det er måneder eller uger, vi taler om. Kan vi se frem til, at i hvert fald det nye år bliver et år, hvor

der er positiv udvikling i postterminalens virksomhed?

Jeg tror, det er væsentligt, også fordi jeg tror, det bliver svært for befolkningen at forstå, at dette vidundersystem, som det blev fremstillet som i sin tid, ikke kan bringes til at fungere, og også fordi jeg tror, at folk vil være uforstående over for, at vi nu igen bliver præsenteret for ønske om takstforhøjelser, hvis ikke postvæsenet kan fungere.

I ministerens redegørelse for postudvalgets virksomhed og det særlige mindre udvalg angående postterminalen står der også noget om, at man skal overveje postvæsenets fremtidige placering i forhold til departement, forstår jeg, og ministerium. Jeg har set minister Risgaard Knudsen udtale, at der kunne blive tale om – det var vel ikke hans ord, men det var det, der lå i det – et strammere statsgreb om postvæsenet, en strammere styring, og dertil vil jeg gerne sige for det radikale venstres vedkommende, at den er vi ikke med på. Vi tror ikke på, at man gør postvæsenet mere effektivt ved at stramme statsgrebet omkring det.

Postvæsenets placering i dag er jo ved siden af departementet og med direkte referat til ministeren, og det er muligt – ja, jeg vil endog sige, at det er tydeligt – at der ikke er de helt rigtige relationer i dag, men jeg tillader mig at tro, at det har personlige årsager, hvilket jeg meget skal beklage. Når vi står med et problem som det, vi har i postterminalen, er der ringe udsigt til en løsning, når de to chefer, der har ansvaret for denne sag, ikke taler rimeligt med hinanden, og jeg tænker naturligvis på generaldirektøren og minister Risgaard Knudsen.

Men vi er altså ikke indstillet på, at man skal komme frem til ændringer i postvæsenets placering i forhold til departementet, gående i retning af at det skal underlægges departementet. Vi mener, at skal man ændre i postvæsenets nuværende forhold, må det være i retning af en frigørelse, og rent foreløbigt kunne vi forestille os, at man ændrer proceduren for posttaksternes fastlæggelse fra at være en sag, der skal gennemføres ved lov, til i hvert fald for visse taksters vedkommende at overføres til at være en sag, der besluttet gennem aktstykke i finansudvalget. Jeg håber, ministeren noterer sig dette og ikke går videre i retning af at formulere forslag, end han kan få dækning for. Jeg har